

DIMECRES DE CENDRA

Homilia pronunciada a la catedral de Vic, el dia 22 de febrer del 2012

La Quaresma és el temps favorable i propici per a la conversió. La crida del Senyor ha estat clara en les lectures de la Paraula de Déu que hem escoltat. El profeta Joel ens feia arribar l'oracle del Senyor per dir-nos : *Ara convertiu-vos a mi amb tot el vostre cor... Convertiu-vos al Senyor, el vostre Déu; ell és benigne i entranyable, lent per al càstig, ric en l'amor i es desdii de fer el mal. I la pregària del profeta en boca del poble: Senyor, perdoneu el vostre poble, no abandoneu la vostra heretat a l'escarni i a les burlles dels altres pobles. Que no hagin de dir entre ells: On és el seu Déu? I la certesa del perdó: Llavors el Senyor, encès de gelosia pel bon nom del seu país, es compadirà del seu poble.*

Cada any nosaltres, el Dimecres de Cendra, iniciem el camí de la Quaresma que ens porta a la Pasqua. Aquest temps és el temps propici per a acollir la crida a la conversió. Tots necessitem convertir-nos. Tots tenim necessitat de posar de nou la nostra mirada vers el Senyor. També a tots, com a comunitat, com a membres de l'Església, ens cal escoltar la Paraula de Déu, la crida a la conversió que el Senyor ens fa, tant personalment com comunitàriament. Però tant sols podrem acollir aquesta crida si ens reconeixem pecadors, necessitats del perdó i la misericòrdia de Déu. Recordem el que ens diu el Senyor: *Al metge, no el necessiten els qui estan bons, sinó els qui estan malalts. No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors. (Mc 2,17).* A l'inici de la Quaresma ens cal deixar il·luminar per l'Esperit Sant perquè ens mostri, a tots i a cada un de nosaltres, el pecat que hi ha en el nostre cor. Que el mateix Esperit Sant amb els seus set dons il·lumini la nostra consciència i ens reveli, al mateix temps, el misteri de la redempció de Crist, el misteri de la meravella de la misericòrdia divina.

Perquè no podem oblidar que el veritable protagonista de la nostra Quaresma és l'Esperit Sant, actuant en els nostres cors, per portar-nos pels camins de la veritable filiació divina. *Tots els qui són guiats per l'Esperit de Déu són fills de Déu (Rm 8,14)*, ens diu sant Pau. El camí de la Quaresma és un camí de renovació baptismal que ens porta de la imposició de la cendra a la vetlla pasqual. El baptisme és el sagrament on s'inicia la nostra vida de gràcia que ens porta a l'aventura de l'amistat amb Jesús, experimentant el seu poder alliberador del pecat i de la mort amb la força de l'Esperit Sant que actua en els nostres cors per fer-nos arribar a la meta: veure el Pare cara a cara. Tota la nostra vida de batejats és una resposta a l'amor de Déu, actuant en els nostres cors, per poder dir-nos fills de Déu i viure com a tals. I l'amor de Déu en els nostres cors és l'Esperit Sant.

La Quaresma no és, doncs, simplement el temps de la mortificació, del dejuni, de la pregària i de l'almoïna. La Quaresma és principalment el temps de l'escolta de l'Esperit que en el nostre cor ens va portant pels camins de la fidelitat a l'evangeli. I com sabrem que és la veu de l'Esperit i que són els camins de l'evangeli? En la carta als gàlates trobem el fruit de l'Esperit: l'amor, la pau i l'alegria. Aquests són els senyals de l'autèntica conversió i, per tant, de l'autèntica Quaresma.

Com cada any vull parar-me en aquest dia de Dimecres de Cendra en el missatge del Sant Pare per a la Quaresma. El Papa ens fa posar la mirada en la caritat: «La Quaresma ens ofereix una vegada més l'oportunitat de reflexionar sobre el cor de la vida cristiana: la caritat.». I reflexiona sobre un verset de la carta als Hebreus: *Vetllem els uns pels altres per animar-nos a l'amor fratern i a les bones obres. (10,24)*, per meditar sobre tres aspectes de la vida cristiana: l'atenció als altres, la reciprocitat dels uns pels altres i la santedat personal.

La Paraula del Senyor ens exhorta a fixar la nostra mirada en l'altre, sobretot en Jesús, i a estar atents els uns als altres, a no mostrar-nos indiferents a la sort dels germans. Tot i això, amb freqüència preval l'actitud contrària: la indiferència o el desinterès, que neixen de l'egoisme, amagat sota l'aparença del respecte per «l'esfera de la privacitat». Però el gran manament de l'amor al proïsme exigeix i urgeix a prendre consciència que tenim una responsabilitat respecte a aquell que, com jo, és criatura i fill de Déu: el fet de ser germans en humanitat i, en molts casos, també en la fe, ens ha de portar a veure en l'altre un vertader *alter ego*, a qui el Senyor estima infinitament.

Mai no hem de ser incapaços de tenir misericòrdia envers aquell que sofreix. Les nostres coses, els nostres problemes mai no han d'absorbir el nostre cor fins a fer-nos sords al crit del pobre en les seves necessitats. Però el fet de vetllar pel germà comprèn a més la sol·licitud pel seu bé espiritual. En aquesta línia el Sant Pare ens recorda la correcció fraterna de cara a la salvació eterna, un aspecte de la vida cristiana, diu, que a parer seu s'ha oblidat. La tradició de l'Església enumera entre les obres de misericòrdia espirituals la de corregir el qui va errat. És important recuperar aquesta dimensió de la caritat cristiana. Enfront del mal no s'ha de callar. Penso aquí, diu també el Papa, en l'actitud d'aquells cristians que, per respecte humà o per simple comoditat, s'adeqüen a la mentalitat comuna en lloc de posar en guàrdia els seus germans enfront de les maneres de pensar i d'actuar que contradiuen la veritat i no segueixen el camí del bé. Tot i això, el que ha d'animar la reprensió no ha de ser mai un esperit de condemna i de recriminació; el que la mou és sempre l'amor i la misericòrdia i ha de brollar de la veritable sol·licitud pel bé del germà.

La correcció fraterna i l'exhortació mútua, amb esperit d'humilitat i de caritat ha de formar part de la vida de la comunitat cristiana. Perquè som una comunitat! Els deixebles del Senyor, units a Crist mitjançant l'Eucaristia, vivim en una comunió que ens vincula els uns amb els altres com a membres d'un sol cos. Això significa que l'altre em pertany. La nostra existència està relacionada amb els altres, tant en el bé com en el mal. Tant el pecat com les obres de caritat tenen una dimensió social. La caritat amb els germans, de la qual una de les expressions és l'almoïna – una típica pràctica quaresmal junt amb la pregària i el dejuni –, radica en aquesta pertinença comuna. Un altre aspecte d'aquesta reciprocitat és agrair al Senyor el bé que fa amb els nostres germans. Quan un cristià percep l'acció de l'Esperit Sant en l'altre germà, no pot fer res més que alegrar-se i glorificar el Pare que està en el cel.

L'atenció dels uns pels altres té com a finalitat animar-nos mútuament a un amor efectiu cada vegada més gran, en l'espera de viure el dia sense ocàs de Déu. El temps que se'ns ha donat en la nostra vida és preciós per a descobrir i realitzar bones obres en l'amor de Déu. Ara, en imposar la cendra, escoltarem aquestes paraules: «Recorda't, home, que ets pols i que a la pols retornaràs.» Aquesta crida és per a recordar-nos que el temps donat és preciós per aprofitar-lo en les bones obres i arribar a la meta del nostre camí, el trobament amb Déu.

El temps de Quaresma és una invitació a sortir de la tebiesa de la nostra vida. No hem de sufocar l'Esperit que se'ns ha estat donat, sinó deixar-nos portar pel seu alè de vida eterna. Ja sabem la llei de la vida espiritual que ens recorden els mestres espirituals: en la vida de fe el qui no avança, retrocedeix. Hem d'acollir la crida sempre actual i que ens recorda el Pla Diocesà de Pastoral: «Sigueu sants!». L'únic fracàs de la nostra vida seria el no ser sants; totes les altres realitats passen.

Veniu, Esperit Sant, en l'inici de la santa Quaresma, guieu-nos pels camins de l'evangeli a les prades abundoses de la gràcia i la vida, els sacraments de la reconciliació i de l'Eucaristia. Doneu-nos, pare dels pobres, els fruit de l'amor, de la pau i l'alegria. Santa Maria, plena de l'Esperit Sant, mare de misericòrdia, pregueu per nosaltres, pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort. Amén.